

El 25 de març propassat, agents de la policia espanyola van escorcollar la seu d'Unió Mallorquina a Palma.

Un grup de militants vol revifar Unió Mallorquina, partit que d'ençà del 28 de febrer es troba en un mena d'estat de coma induït. Es tracta només d'una dotzena de militants i són comandats per Maria José Rodríguez –que havia de ser la cap de llista de les eleccions municipals a Calvià– i per Josep Lliteres, de Palma, ex-alt càrrec del govern fins que UM fou expulsada de l'executiu, el febrer del 2010.

Estat d'UM. Segons que interpreten aquests militants, al consell polític del 28 de febrer no s'aprovà la dissolució del partit, sinó merament canviar de nom. A parer seu, l'acta d'aquella reunió fou falsificada. En tot cas, un nou consell polític hauria de rectificar o refermar allò que diu l'acta. I justament volen això: forçar un consell polític immediat perquè la cinquantena de membres del màxim òrgan de decisió que queden al partit, decidisqui formal-

Intent de revifar UM

Un grup de militants d'Unió Mallorquina vol fer reviure la formació.

ment que s'ha de fer. Si presentar-se a les eleccions o no. I si és que sí, on, com i amb quins candidats, i si fos que no, quan es convocarà un congrés per a dissoldre's.

La situació interna d'UM sembla kafkiana. No té president ni secretari general ni executiva... Tota la direcció es va donar de baixa i va formar, amb Josep

Melià al capdavant, Convergència per les Illes. Per tant, ningú no sap ben bé qui és el responsable del partit. De fet, no n'hi ha. Llevat d'un militant a qui el consell polític de dia 28 de febrer li va encomanar de custodiar les claus de la seu central, a Palma, on hi ha la major part del patrimoni físic: mobles, quadres, etc.

El divendres dia 25 de març el grup que vol revifar UM es va posar en contacte amb aquest militant que custodia les claus i li demanà que els obrís la seu per a mirar unes coses. Així ho va fer. Però quan hi hagueren entrat, es varen assegurar i li digueren que no pensaven sortir perquè volien convocar un consell polític. A més, avisaren els mitjans de comunicació. Com és fàcil d'imaginar, aquesta acció tan estrambòtica sortia a tots els mitjans l'endemà.

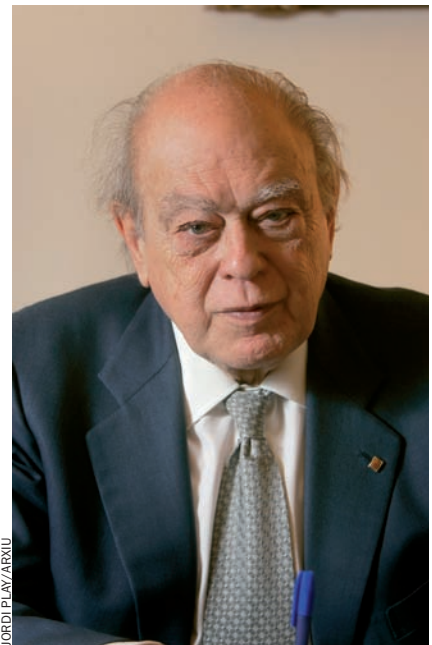
D'una altra banda, se suposa que –tal com es va anunciar– el jutge que va ordenar l'escorcoll de la seu del partit, el dia 25 de febrer, hauria d'haver imposat

L'“Escolta, Espanya” de Jordi Pujol

L'ex-president de la Generalitat de Catalunya ha fet públic i oficial el seu desencís amb una Espanya pel desenvolupament i governabilitat de la qual ha maldat tant. En una conferència alerta que ja no hi ha arguments contra els independentistes.

A la conferència “Residuals o independents? O alguna altra solució?”, l'ex-president de la Generalitat Jordi Pujol no es va adreçar directament a Espanya, com Joan Maragall el 1898, ni va acabar —com el poeta la seva oda— amb l'“Adéu, Espanya!”, però sí que va alertar que l'independentisme creix i que l'estat no fa res per a aturar-ho: “Si Espanya segueix en la seva línia de menysteniment polític i econòmic de Catalunya —afirma—, podria molt ben ser que la taca d'oli independentista s'anés estenent. Ja s'està estenent, probablement més sociològicament i mentalment que políticament, com plaques tectòniques que es mouen. Les plaques tectòniques se solen moure lentament, però de vegades s'acceleren. A ulls vista. En tot cas ara ja hi ha un fet que fabrica independentistes, i a un ritme accelerat, que és un conglomerat de dignitat ferida i de sensació d'ofec econòmic i identitari. I el futur no està escrit però la ferida és viva. Cada cop més viva.”

El president Pujol no s'ha fet independentista —ho ha aclarit reiteradament aquests darrers mesos—, però tampoc no posa objeccions a aquest moviment, tret de la dificultat intrínseca d'aconseguir l'objectiu: “Després de molts anys de mirar de dissuadir els qui optaven per l'independentisme, ara em trobo que no tinc arguments per a rebatre'ls.” I hi insisteix: “Durant quaranta o cinquanta anys he procurat convèncer els catalans que no creien en

“Ara em trobo que no tinc arguments per a rebatre'ls [els independentistes].”

la possibilitat d'una Catalunya amb el reconeixement, la garantia i la capacitat de projecte que ens calen en el marc espanyol. Ara aquests arguments no els tinc. Ara només tinc el de la molt gran dificultat d'assolir la independència. Molt gran.”

El dia 29 de març, en el marc de l'Institut d'Educació Continuada (Id'EC) de la Universitat Pompeu Fabra, Pujol en treia una conclusió: “Si la idea d'Espanya que ara preval es consolida, l'alternativa està entre la independència i el gradual esborrament de la catalanitat i de Catalunya.”

o rebutjat la petició de la fiscalia anticorrupció d'imposar un pagament d'1,6 milions d'euros al partit com a fiança civil per a les possibles responsabilitats pecuniàries. La possibilitat d'aquesta fiança va ser el detonant que féu que la direcció se n'anàs —han criminalitzat les sigles—, digueren— i formàs un altre partit. Però ha passat més d'un mes i la fiança no s'ha imposat.

A més a més, no se sap exactament quanta gent milita encara a UM. Al consell polític, que era format per unes 150 persones, ara n'hi queden militant unes 50. No s'entén què hi fan: per ventura hi són per a controlar que ningú no revifi el partit amb l'objectiu de fer ombra a Convergència? O, per contra, podria ser que aquesta cinquantena de membres del consell donassin suport a Rodríguez i Lliteres i UM acabàs competint a les urnes amb Convergència?...

Miquel Payeras